

İŞÇİNİN SESİ

ÇEK-AL

Fabrikalardan makine sesinden

önce *İşçinin Sesi* gelecek!

Yıl:14, Sayı:365, 14 Kasım 1988

Tek büyük işçi sınıfı!

Tek silah illegal parti!

Tek yol devrim!

1979 yılında partimizde büyük bir kavga patlak vermiş ve bununla birlikte derin bir ayrışma gerçekleşmişti.

TKP'DE KAVGANIN TARİHÇESİ

XIV

Aramıza yeni katılan ve parti içi kavgayı yaşamamış olan yoldaşlarımız, bizden, kavganın tarihçesine ilişkin seçme bilgilerin yeniden yayınlanmasını istemişlerdi. Bu isteği yerine getirmek üzere yayınlamaya başladığımız derleme dizisinin, bu sayımızda sonuncusunu yayınlıyoruz.

Bundan önceki sayılarımızda, parti içi kavganın altında yatan ana görüş ayrılıklarını ele almaya devam etmiş, önce ayrılıkların temelinde yatan ulusal burjuvazi konusundaki görüşleri ele almış, ayrılıkların patlak verdiği ana konu olan devrimci duruma ilişkin görüşleri yansıtmıştık. 363. sayımızda, parti içindeki kavga sürecinde ulusal soruna ilişkin olarak menşeviklerin öne sürdükleri görüşlerin düzeyini yansıtmaya açısından, gazetemizin eski sayılarından iki yazı yayınlamıştık.

Geçen sayımızda da, parti içindeki kavga sürecinde parti disiplini konusunda menşeviklerin öne sürdükleri görüşleri yansıtan bir yazıyı vermiştik.

Menşeviklerle, taktiksel konularda da pek çok ayrılık sıralanabilirdi. Faşizm tehlikesini MHP ile sınırlama, toplu sözleşmelerde tutum, 1 Mayıs'ın İstanbul'da kutlanması, can güvenliği komiteleri vb. gibi. Ancak bu sonuncu bölümde, biz bütün taktiksel ayrılıkları bir bir sıralamak yerine, ayrılığın genel çerçevesini yansıtacağız.

Tam menşeviklerle açık kavganın yürüdüğü günlerde Lenin'in 110. yaş günü nedeniyle *İşçinin Sesi*'nin 128. sayısında yayınladığımız ve kendi başlığı "Lenin 110 yaşında" olan Çek-Al, Lenin'in taktiksel konulara yaklaşımını çok güzel özetler. Orada Lenin ne diyorsa menşevikler tersini savunmuşlardır. Bu güzel Çek-Al'ı yayınlayarak dizimizi bitiriyoruz.

TAKTİK AYRILIKLARIN GENEL ÇERÇEVESİ

22 Nisan 1980, yüce Lenin'in 110. doğum günüdür. Biz Lenincilere göre Lenin'i anmanın en iyi yolu, onun uğrunda savaştığı ilkeleri, oportünist, "sol"cusuna karşı ödünsüz savunmaktan, Leninizm bayrağını daha yükseklerde dalgalandırmaktan ve Türkiye'de devrimi gerçekleştirmek için savaştan geçerdir.

Bu yazımızda biz Lenin'i siyasetin mantığına değineceğiz. Bu mantıkla, menşeviklerin basit aritmetik mantığı taban tabana terstir. Leninizmin büyük dehası ise devrim hedefini bir an gözden kaçırmayan, hem çok

kıvrak ama hem de sonuna dek ilkeli siyasetidir.

Leninizmin özü proleter hegemonyasıdır

"Leninizmin özü, ruhu, ana fikri proletarya hegemonyasıdır" diyor R. Yürükoğlu yoldaş. ("Leninizmin Özü Proletarya Hegemonyasıdır", *İşçinin Sesi*, sayı 67) Proleter hegemonyası dün olduğu gibi bugün de oportünistlerin düşman olduğu bir kavramdır.

Lenin'in Bolşeviklerin önderliğinde Rusya proletaryası, bu evrensel ilkenin

doğruluğunu Büyük Ekim Devrimi'ni gerçekleştirerek kanıtlamış, dünya işçilerinin savaşımına ışık tutmuştur. Bugün de tutuyor.

Lenin, 1905'te yazdığı *İki Taktik* adlı yapıtında, proleter hegemonyasının nasıl sağlanacağını ve bunu sağlamak için liberal burjuvaziye karşı tutumun nasıl can alıcı öneme sahip olduğunu anlatmıştır. Liberal burjuvaziye karşı ideolojik savaş verilmeden, onun nefessizliği sergilenmeden, halk sınıfları üzerindeki ideolojik etkisi kırılmadan hegemonya sağlanamaz ve devrim yapılamaz.

Hele küçük burjuvalar denizi olan Türkiye gibi bir ülkede bu savaşımın önemi çok daha büyüktür. Bağımsız bir ideolojiye sahip olmayan küçük burjuvazi, kolayca burjuva ideolojisine taban işlevi görebilir. Sallantılı, kaypak yapısı içinde küçük burjuvazinin proletaryaya doğru daha çok sallanabilmesi, kayabilmesi için bile, burjuvaziye karşı güçlü bir ideolojik savaş gereklidir.

Lenin'in mantığı burjuvaziye karşı ideolojik savaş devrim için önkoşul sayar. Burjuvazinin, genel olarak şiddet, yani sopa siyaseti ile, yığınların

bilincini bulandırma, yani havuç siyaseti vardır.

İşte Lenin, burjuvaziye karşı ideolojik savaş derken onun bu havuç siyaseti uygulayan kesimine, yani liberal burjuvaziye karşı ideolojik savaştan söz eder. Kadetlerin yığınlar üzerindeki ideolojik etkisinin kırılmasını, onların tutarsızlığının, kaypaklığının sergilenmesini en önemli görev sayar. TKP'deki oportünistlerin, ortacıların kulakları çınlasın!

Proleter hegemonyası için liberal burjuvaziye karşı sürekli ideolojik savaş gerekir. Lenin'in dediği gibi, "gericilikle savaşmak demek herşeyden önce, yığınları gericilikten ideolojik olarak kurtarmak demektir. Ama 'gericiliğin' yığınlar üzerindeki güçlü ve inatçı ideolojik etkisi Kara Yüzler değil, *Kadet etkisidir*. Bu bir paradoks değildir. Kara Yüzler yakıp, yıkıp, öldürebilen, ama cahil köylüyü bile ikna edemeyen apaçık, kaba düşmanlardır. Oysa Kadetler hem köylüleri, hem de şehir küçük burjuvazisini *ikna edebiliyor*." (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İng. basım, c.11, s.382)

Bugün Lenincilerin bizdeki Kadetlere (CHP'ye) karşı tavrı Lenin'in bu sözlerinin Türkiye örneğindeki uygulamasıdır. *TKP Leninciler Konferansı Kararları*'nda bu tutum şöyle dile getiriliyor:

"CHP'nin sosyalizme açılan ileri demokratik halk devrimi için savaşta bağlaşıklık olabileceği düşünülemez. Komünistlerin görevi, CHP'yi sergilemek, onu yığınlardan yalıtılmaktır. Burjuvazinin aşırı gerici kolunun kaba saldırıları ve bu saldırılara verilecek yanıtın biçimi yığınların gözünde açıktır. Burjuvazinin yığınların bilincini bulandıran ideolojik saldırısının ana kaynağı ise CHP'dir. Burjuvaziye karşı ideolojik savaş, özünde CHP'ye karşı ideolojik savaştır." (*TKP Leninciler Konferansı Kararları 1980*, İşçinin Sesi Yayınları, s.13)

Oportünistlere göre, azılı gericiler dururken CHP'ye "vurulmaz". Burjuvazinin iç çelişkilerinden yararlanmak gerekir, bu nedenle CHP'yi kayıracaksın, kuyruğuna takılacaksın! Oysa gerçekte, CHP'yi kayırmak, onun kuyruğuna takılmak azılı gericilere karşı savaşı baltalamaktır. CHP'nin yığınlar üzerindeki etkisi bu savaşı pasifize etmeye yöneliktir. Bu nedenle, oportünistlerin CHP kuyrukçuluğu özünde azılı gericisi de dahil tüm burjuvazinin kuyrukçulu-

ğudur.

Rusya'da Menşevikler de aynen bizim oportünistler gibi "gericiler dururken Kadetlere karşı savaşılmaz" diyorlar. Buna karşı Lenin şöyle diyor:

"... Eğer onlar üzerindeki Kadet sözlerinin ve Kadet ideolojisinin etkisini kırmazsan, ne basit mantıklı köylüyü, ne de basit mantıklı küçük burjuvayı, ciddi bir savaşım yürütmenin gerektiğine ikna edemezsin. Ve her kim 'Kadetlere değil, gericiliğe karşı savaşmalıyız' diyorsa, o savaşımın *ideolojik* görevlerini anlamaktan uzaktır. Savaşımın özünü yığınları ikna etmede değil, fiziksel eylemde görüyordur. Savaşım sözünü kaba anlamıyla anlıyordur: gericilere 'vur' ama Kadetlere 'vurma'.

"Doğaldır ki, şimdilik biz ne Kadetlere hatta ne de Oktobristlere değil, silah gücüyle yalnızca hükümete ve onun doğrudan usaklarına vuracağız..." (Lenin, *agy*, c.11, s.382)

Lenin'in bu sözleri ne denli öğreticidir. Bizim menşeviklerimiz de savaşımın özünü yığınları ikna etmede görmüyorlar. Yığınlara güvenmiyorlar. "Vurmak" deyince yalnızca fiziksel olarak vurmaya anlıyorlar. CHP'ye "vurulmaz" derken, ideolojik savaşı "unutup" bu açıdan konuşuyorlar. Devrimci duruma devrim durumu derken, en gerici burjuvaziye karşı fiziksel olarak vurulabilecek güçler dengesini anlıyorlar. Leninci kanadın üzerine militanları fiziksel olarak saldırtmaları da aynı anlayışın sonucudur. Menşevikler yığınları, militanları koyun sanıyorlar. Savaşımın ideolojik özünü görmüyorlar. Bu nedenle, fiziksel saldırı görevlerine de engel oluyorlar.

Kaba savaşım anlayışı küçük burjuva özlüdür. Savunacağı bağımsız ideolojisi olmayan küçük burjuvazi, "savaşım" deyince ağırlığıyla fiziksel saldırıyı anlar. Bu noktada menşeviklerle "solcu"lar aynıdır. Menşeviklerin "stratejisi" de aynen Mahir Çayan'ın dediği, siyasallaşmış askersel stratejidir. İkisinin siyasallaşma ve askerselliğinde biçimsel farklılıklar vardır. Ancak bolşevik anlayışa karşı ikisi bir noktada birleşir. Bolşevikler de gerektiğinde askerselleşirler ancak onlar için savaşımın özü her zaman ideolojiktir, tüm biçimler bu öze bağımlıdır.

Türkiye devrimci hareketi sağlı sollu bu küçük burjuva hastalığının etkisi altında çok zarar gördü. Yığınları kazanmak için ideolojik savaş,

yığınların gücüne dayanarak azılı gericilere karşı fiziksel savaş geri kaldı. Yığınlardan uzak olmanın yarattığı "kriz", şimdi küçük burjuva hareketler içinde amaçsız bir çeteleşme eğilimi doğuruyor.

Buna karşı bize düşen görev, Leninci siyasetle yığınların dev gücünü birleştirmektir. Proletarya hegemonyasını her alanda yaşama geçirmektir.

Faşizm tehlikesine karşı savaş ve liberal burjuvazinin hegemonyasının kırılması

Faşizm tehlikesinin yükseldiği, devrimci durumun olgunlaştığı dönemlerde liberal burjuvazinin hegemonyasının kırılmasının can alıcı önemi vardır. Lenin, faşist tipi bir hareket olan Kara Yüz tehlikesinden söz ederken, gerçek tehlikenin, Kara Yüzler'e karşı savaşı hegemonyasını liberal burjuvaziye bırakmak olduğunu çok açık biçimde söylüyor. Lenin şöyle diyor:

"İşçilerin partisi yığınları, yalnızca kendi sosyalist bilincinize ve sosyalist örgütünüze güvenin, der... Duma'daki hiçbir Kara Yüz tehlikesi, liberal burjuvaziye, onun belgelerini, onun adaylarını ve siyasetini körçesine izleyen yığınların bilincinin yozlaştırılması kadar zararlı olamaz." (Lenin, *agy*, c.11, s.417)

Yine Lenin, Kara Yüzler'e karşı savaşımın en iyi yolunu şöyle gösteriyor:

"Sınıf bilinçli işçiler!... Rus devriminin karşısındaki gerçek ve temel tehlike köylü yığınlarının henüz olgun olmayışı; savaşımında kararlılıklarının eksikliği, burjuva liberalizminin sığılığını ve ihanetini anlayamamalarıdır. Bu tehlikeye karşı savaşın, halk yığınına tüm doğruyu açıkça söyleyin. Bu yoldan onları Kadet gevezelerinden uzağa çekecek ve onların Sosyal Demokratlara (Komünistlere-İ.S.) desteğini kazanacaksınız. Yalnızca bu yoldan, gerçek Kara Yüz tehlikesine karşı koyabilirsiniz." (Lenin, *agy*, c.11, s.395)

Lenin'in Rusya'nın özgül koşulları için söylediği bu sözlerin evrensel, ilkesel önemi vardır. Bunlar faşizm tehlikesine karşı savaşta can alıcı bir ışık tutuyor. Faşizm küçük bir azınlığın özlemidir. Bu azınlığın koca çoğunluğa karşı kanlı egemenliğini kurabilmesinin yolu, ancak ve ancak o çoğunluğun pazifize edilmesinden

geçer. Bunu da burjuva reformizmi becerebilir.

Almanya'da ve İtalya'da faşizmin iktidara gelişi, Lenin'in uyarılarının doğruluğunu kanıtıyor. Bu ülkelerde faşizm iktidara gelmeden önce, sosyal demokratlar, reformcular faşist tehlikeye karşı savaşın hegemonyasını ellerine geçirdiler, yığınların devrimci enerjisini körelttiler. Tarihten çıkarılacak ders, faşist tehlikeye karşı savaşta burjuva reformizminin hegemonyayı ele geçirmesinin, faşist diktatörlüğe geçişin tabanını hazırladığıdır.

Demek ki faşist tehlikeye karşı savaşta uygulanacak *Leninci yöntem*, burjuva reformizminin hegemonyasını kırmak, onun soysuzluğunu yığınların bilincine çıkarmaktır. Yığınların devrimci enerjisinin faşist tehlikeye karşı savaşa aktarılması, faşizm tehlikesinin başının ezilmesi, ininde gebertilmesi bu yolla başarılır. Faşizm tehlikesi ancak böyle "geriletilir". Lenin şöyle diyor:

"Gericilik üstüne gerçek bir zafer kazanmak için yığınları, onlara gericiliğe karşı savaşın doğası ve amaçları hakkında sahte fikirler veren Kadetlerin ideolojik etkisinden kurtarmalıyız." (Lenin, *agy*, c.11, s.156)

Buna karşı menşevikler ise burjuvazinin kuyruğuna takılarak yığınlar üzerinde CHP'nin hegemonyasının sağlanmasında köprü görevini görüyorlar. Onların mantığına göre, burjuvazinin sopa, hatta "silah" siyaseti olan faşizm tehlikesine karşı havuç siyasetiyle birlik olmak gerekir. Bunun için de savaşımı reformcu sınırlarda tutmak, bağlaşıkları "ürkütmemek" gerekir.

Kuşkusuz, burjuva reformizmi ile anti-faşist savaşta taktik birliklere gidilebilir. Onu sergilemenin, yığınlardan yalıtılmanın bir aracı da geçici ve sınırlı taktik birlikler olabilir. Ancak, savaşımı burjuva reformizmiyle anti-faşist bağlaşıklık sınırına boğmak, proleter hegemonyasını, burjuvaziye karşı ideolojik savaşı bir an bile unutmak nesnel olarak faşizme yardım etmek olur. Burjuvazinin vuran eline karşı tutan eliyle birlikte yığınları pasifize etmeye ortaklık olur.

"Ehven-i şer" ya da Türkçesiyle "kötünün iyisi" denen mantık, gerçekte kötünün gelmesine yardımcı olur. CHP-AP'den, MHP'den daha az

kötüdür, öyleyse var güçle onu destekleyelim mantığı, AP'yi, MHP'yi güçlendirir. Lenin bu gerçeği de dile getirmiştir. Menşeviklerin kötünün iyisine verdikleri destekle, burjuva reformizmine ortak olduklarını, devrimci proletaryanın bilincini, inancını bulandırdıklarını böylece kötünün iyisini de güvence altına alamadıklarını söylemiştir. (Lenin, *agy*, c.12, s.227)

Lenin'in, faşizm tehlikesine karşı savaşta gösterdiği ana halkanın doğruluğu Türkiye pratiğinde tüm canlılığıyla yansıdı. 1977'den bu yana CHP'ye verilen türlü desteğe karşın, karşı devrimin güçlenmesi Leninci siyasetin doğruluğunu kanıtladı.

Burjuvazinin hegemonyasının toplumsal tabanı küçük burjuvazidir

Burjuva ideolojisinin temel etki alanı küçük burjuva yığınlarıdır. Yığınlar üzerindeki burjuva ideolojisinin etki-

sini hem devrim, hem faşizm tehlikesi açısından kırmak derken genel olarak söz konusu küçük burjuvazidir. Ayrıca işçi sınıfının geri kesimleri de bu etki altında olabilir.

Küçük burjuva yığınlar burjuva ideolojisinin etkisine girince, menşevikler "soyutlanmamak" için hemen yığınların kuyruğuna geçerler. Hatta, geçmişte gördüğümüz gibi, burjuvazinin ideolojik etki kaynağı CHP'yi "kazanarak" yığınları da "kazandırmayı" hesaplarlar. Onların aritmetik kafası bu kadar işler. Lenin küçük burjuvazinin yanlış etkiler altında olduğu koşullarda şöyle diyor:

"Sosyal Demokrasi (Komünizm-İ.S.) kendini küçük burjuva halktan soyutlamalıdır... Çünkü (her zaman - İ.S.) şu iki durumdan biridir. Ya küçük burjuvazinin kararsızlığı, genel olarak küçük burjuvazinin kaypak doğasının ve devrimin zor ve çetin gelişmesinin bir göstergesidir ama devrimin sonunu ya da gücünün tükendiğini simgelemez... O zaman sosyal

demokrat (komünist -İ.S.) proletarya, kendini küçük burjuva halktaki her çeşit kararsızlık ve sallantıdan soyutlayarak onu savaşım için eğitir, savaşım için hazırlık sürecinde onu yetiştirir, onun siyasal bilincini, kararlılığını, sağlamlığını vb. geliştirir. Ya da küçük burjuva halkın sallantısı bugünkü burjuva devriminin sonunun göstergesidir. O zaman sosyal demokrat (komünist -İ.S.) proletarya kendini küçük burjuvazinin sallantısından (ya da ihanetinden) yine soyutlamalıdır ki işçi sınıfı yığınlarını sınıf bilinci yönünde eğitebilsin, onları bir sonraki devrime daha planlı, daha sağlam ve belirleyici olarak katılmaya hazırlayabilsin. Her iki durumda da, ve her durumda sosyal demokrat (komünist - İ.S.) proletarya kendini, Kadet (CHP anlayın - İ.S.) illüzyonlara batmış olan küçük burjuva halktan soyutlamalıdır ve bunu koşulsuz yapmalıdır." (Lenin, *agy*, c.12, s.407-408)

Lenin'in bu dedikleri, devrimci alternatif olmanın yoludur. Yığınlar yanlışlara düşseler de proletarya

doğruları savunacak. Yığınların deneyimleri bu doğruları kanıtlayacak, onların proletaryaya güvenini artıracak, proleter hegemonyasını güçlendirecektir. Lenin, yığınlar deneyleriyle öğrenirler diye temel bir yasa koyarken, menşeviklerin anladığı gibi yığınların deneylerden kendiliğinden öğrenmelerini demek istemiyor. Bir yandan doğruların propagandası yürürken, yığınların deneylerinin bunu kanıtlamasından söz ediyor.

Bizim menşevikler ise, yığınlar yanlışlığa düştüler mi, onlardan daha beter yanlışlığa batarak ters yönde öncülük yapmaya çalışıyorlar. Yığınlarda CHP umudu uyanmışsa, onlar kraldan çok kralcı oluyorlar.

Yığınlarda CHP umutları yıkılıyor, buna karşı CHP bir "sol" kanat öne sürüyor, tabanında ve yığınlarda yeni giysili yanlışlar yaratmaya çalışıyor. Menşevikler bu kez de kuyruğun "sol"una yapışıyorlar.

Bir yandan bu kuyrukçuluk, öte yandan, kendiliğindenci bir bekleyiş menşeviklerin siyasetini belirliyor. Yanlış umutlar yıkılınca devrimci alternatifin kendiliğinden güçleneceğini sanıyorlar. Bu olmayınca, "yılğınlık olmasın" diye propaganda yaparak, kendi yılğınlıklarını dile getiriyorlar.

Bu nedenlerle, yıllardır görülmemiş bir bunalım yaşayan Türkiye'de burjuvazi "çek AP'yi sür CHP'yi, çek CHP'yi sür AP'yi" yapabiliyor. Bunun sorumlusu, TKP'nin başını tutan oportünizmin, proleter hegemonyasını yaşama geçirme, yığınlar önünde proletaryanın devrimci çizgisini alternatif yapabilme yeteneğinden yoksunluğudur. Bu oportünistler proletaryanın devrimci gücüne ne inanıyorlar, hatta ne de onu anlıyorlar. Oportünizm proleter çizgi değildir ki onu temsil edebilsin. TKP'nin Leninci kanadı, devrimci proletaryaya yaraşır Leninci bir TKP savaşıyla bu görevi yerine getirecektir.

Leninci güç anlayışı

Menşevikler Leninci güç anlayışının içini boşaltıyorlar. İşçilere "toplumun sempatisini" kazandığımız zaman güçlünüz diyorlar. Aman şöyle yapmayın, böyle çıkışlar yapmayın yoksa "sempatiyi" kaybedersiniz diyerek işçi sınıfının savaşımını burjuva legalitesinin sınırlarına hapsediyorlar. Böylece liberal burjuvazinin "sempatisini" kaybetmeme uğruna, işçi sınıfının kendiliğinden çıkışlarını bile boğup, savaşımı pasifize ediyorlar.

Lenin şöyle diyor:

"Liberaller (ve likidatörler) işçilere şöyle derler: 'Toplumun sempatisini topladığımız zaman güçlünüz.' Marksistler ise işçilere değişik birşey söylerler: 'Güçlü olduğunuz zaman toplumun sempatisini kazanırsınız.'" (Lenin, *agy*, c.18, s.85)

İşte bizim menşeviklerin "güçlenmek", "özel ögeyi geliştirmek", vb., gibi sözler ardında tüm yaptıkları, işçi sınıfını "güçlendirmek"(!) için "sempati" dilenciliğidir. Onların anlayışı içinde UDC de, işçi sınıfının savaşkan devrimci gücü çevresinde örgütlenmiş güven ve sempati değil, işçi sınıfını "güçlendirmek" için sempati dilenciliğidir.

İşçi sınıfının gücü, onun sosyalist bilinciyle, doğru devrimci siyaseti, aktif devrimci savaşımıyla bağlıdır. Geniş yığınları kazanmanın tek yolu

budur. İşçi sınıfının devrimci gücünü, niteliği atlayan bir güç anlayışı proletaryanın değil, ancak burjuvazinin hegemonyasını sağlayabilir.

Gerçekten de menşevikler, sempati dilenciliği içinde devrimci savaşımı giderek budadılar. İşçi sınıfımızın dolu dizgin devrimci belgelerini kuşa çevirdiler. "İşçiyiz güçlüyüz, devrimlerde öncüyüz" belgisinin son menşevik baskısı buna en güzel örnektir:

İşçiyiz güçlüyüz, işçiyiz haklıyız!

Lenin, ayaklanmanın organı olarak Geçici Devrim Hükümeti belgisine oportünistlerin nasıl karşı çıktıklarını şöyle anlatıyor:

"... Oportünistlerin her zamanki yöntemi, en ılımlı sloganın en akla yakın olduğunu kanıtlama girişimidir. Gerekçe olarak da bunun en büyük sayıda toplumsal unsuru birleştirmede yardımcı

olacağını ileri sürerler. Bernstein şöyle demişti: 'Sosyal devrim yalnızca proletaryanın bir kesimi tarafından desteklenir. Oysa sosyal reform birçok toplumsal-liberal unsur tarafından desteklenir. Sosyalizmin bunların istemine aykırı olarak kurulacağı düşüncesiyle yanılığa düşmeyin! Demokratik sosyalist reformlar partisi olmak daha iyidir.' Menşevikler ise şöyle diyorlar: 'Yalnızca proletarya ve küçük burjuvazinin devrimci kesimi (en

başta köylüler) bizim devrimimizin gerçek utkusundan yanadırlar. Fakat orta burjuvazi ve ordu subayları, vb. liberaller tarafından önerildiği gibi monarşinin sınırlanmasından yanadırlar. Bu nedenle ayaklanmanın bir organı olarak gerçek bir devrimci hükümet yerine, devrimin utkusu için liberallerle Çar arasında bir anlaşma yapalım, Duma kuralım.'

"Hayır yoldaşlar! Siyasal aritmetikte tüm 'muhafeft' unsurlarının basit toplamından biraz daha karmaşık şeyler vardır. Kaypak ve ihanet içinde olan muhafefti, gerçekten savaşan devrimci unsurlarla toplamak her zaman artı sonuç vermez. Çoğu zaman aksi olduğu görülür." (Lenin, *agy*, c.11, s.156)

İşte menşevikler siyasal aritmetikte basit toplamlardan öteye gidemiyorlar. Üstelik, onlar artık devrimciyle reformcuyu da biraraya katmıyorlar, yalnızca reformcuları toplama çabası içindeler.

İşçi sınıfının gücü onun sosyalist bilincinden doğruları savunmasından, aktif savaşımından gelir dedik. Güç dengesi hesaplarıyla nabza göre şerbet vererek, Bizans entrikalarıyla ne işçi sınıfına güç katılır, ne de onun güçlü olup olmadığı anlaşılır. Kuşkusuz güçler dengesi önemlidir ve mutlak hesaba katılması gerekir. Ama işçi sınıfı, savaşımını burjuva terazilerle ölçülmüş güç dengesi hesaplarına göre ayarlamaz. Menşevikler, "Oturun oturduğunuz yerde", "burjuvazi bizden çok güçlü", "bizi hemen ezer", "aman direnmeyin", "ayaklanmayın" der. Yığınlara hep geri düzeyde eylemler önerir.

Bir kez kimse kâhin değildir. Oturduğu yerde net bir biçimde güç tartamaz. Asıl önemlisi, gücün bir tek gerçek terazisi vardır. O da meydanıdır, savaştır. İşçi sınıfı ancak meydanlara çıktığı zaman gerçek gücü anlaşılır. Lenin bunu şöyle dile getiriyor:

"Kimin gücünün karşısındakini 'geçmiş olduğu' hiçbir zaman savaştan önce tam olarak saptanamaz. Yalnızca bilgiler böyle birşey düşünebilirler. 'Güçlerin düşman güçlerini geçmesi' kavramı, savaşçılar görevlerinin *tam bilincindedirler* anlamına gelir. Plehanof... bu bilinci bulandırıyor. Bu, gerçekten, 'ihannetten beterdir.'" (Lenin, *agy*, c.18, s.380-384)

İşte Plehanof'un 15. kopyeleri, onun bile ancak 20. kuşak torunları bizim menşeviklerin yaptıkları, Lenin'in bu sözlerinden de daha ağır söz gerektiriyor. Onlar işçi sınıfımızın bilincini bulandırıyorlar. Proleter hegemonyasını yaşama geçirmiyorlar, tam tersine burjuva hegemonyasına temel sağlıyorlar. Oysa "işçi sınıfının kararlılığı, teslim olmaksızın ölmek!" parolasına sarsılmaz bağlılığı, yalnızca tarihsel bir etken değil, belirleyici, kazanmayı sağlayacak olan etkendir." (Lenin, *agy*, c.30, s.454)

Yüce Lenin'in 110. doğum gününde bir kez daha sesleniyoruz: Lenin'in uğrunda savaştığı ilkeleri, oportünistlerin sulandırmasına, onun yüce ülkesi, dünya devrimlerinin kalesi, devrimci merkez Sovyetler Birliği'ne leke sürülmesine izin vermeyeceğiz.

Leninci siyaset ilkeleri ışığında, Türkiye devrimci proletaryasının hegemonyasını yaşama geçireceğiz. Leninci ilkelerin evrensel geçerliliğini Türkiye'de devrim ile bir kez daha kanıtlayacağız.

